

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐπεσκέσθην τὸ ὄρατον μέγαρον τοῦ Πανεπιστημίου, la plaza Compo grande (τὴν πλατεῖαν τοῦ μεγάλου Πεδίου), ἔνθα ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις ἤναπτε τὰς πυλᾶς αὐτῆς, εὐρύχωρον, εὐθυμον, κυκλουμένην ὑπὸ δεκαπέντε μονῶν καὶ τινων ναῶν, ἀλλ' ὅταν ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι πάντα ὅσα εἶδον συνεχέοντο ἐν τῇ κεφαλῇ μου, ἔθεσα εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὸν Ὀδηγὸν καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν Μείζονα Πλατεῖαν.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξα καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς πόλεις. Ὅταν δ' οὐδὲ εἶνε κουρασμένος, τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ τὸν βιάζῃ ἀκόμη εἰς προσοχὴν, ὅπως μὴ χάσῃ τίποτε ἐκ τοῦ Ὀδηγοῦ, μαρτυρεῖ μὲν ἀξίειπαινον εὐστάθειαν, ἀλλὰ βλάπτει πολὺ τὸν ταξειδεύοντα μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διηγηθῇ ἀκολούθως τὰς ἐκ τοῦ ταξειδίου ἐντυπώσεις του.

Διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κρατήσῃ τις ἐν τῇ μνήμῃ του πᾶν ὅ, τι εἶδε, εἶνε δὲ προτιμότερον νὰ μὴ συγχέῃ τὴν ζωρὰν ἀνάμνησιν τῶν κυριωτέρων πραγμάτων, μὲ πληθὺν ἄλλων τερπνῶν ἀναμνήσεων, πραγμάτων ἐλαχίστης σημασίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου οὐδέποτε διατηρῇ τις εὐχάριστον ἀνάμνησιν πόλεως, ἔνθα ἡ κεφαλὴ του μεταβάλλεται εἰς κάλαθον.

Ὅπως ἀπολαύσω τοῦ ἑσπερινοῦ θεάματος τῆς πόλεως, μετέβην ὑπὸ τὰς στοάς, ὅπου ἤρχιζαν νὰ φωτίζονται τὰ ἐργαστήρια καὶ ὅπου ἦτο μεγάλη κίνησις στρατιωτῶν, φοιτητῶν, κορασίδων, αἵτινες ἐξηφανίζοντο ἐντὸς τῶν μικρῶν θυρῶν, περιεπάτουσαν πέριξ τῶν στύλων, διωλίσθαινον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, φεύγουσαι τὰς ὀχληρὰς χεῖρας τῶν εἰς τοὺς εὐρεῖς μανδύας τῶν τετυλιγμένων διωκτῶν. Ὅμαδες παιδῶν ἔτρεχον ἀνὰ τὴν πλατεῖαν πληροῦντες τὸν ἄερα ἰσχυρῶν φωνῶν, παντοῦ δὲ διεκρίνοντο ὅμιλοι ἐκ caballeros, ἐξ ὧν ἠκούοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὀνόματα τοῦ Σερράνου, τοῦ Σαγάστα καὶ τοῦ Ἀμεδαίου, ἐναλλάξ μετὰ τῶν λέξεων δικαιοσύνη, ἐλευθερία, προδοσία, δόξα τῆς Ἰσπανίας καὶ ἄλλων ὁμοίων.

Εἰσῆλθον εἰς τι εὐρυχωρότατον καφενεῖον κατὰμεστον ἀπὸ φοιτητᾶς, ἐπιθυμῶν δὲ πολὺ νὰ συνομιλήσω μετὰ τινος, ἐξέλεξα δύο ἐκ τούτων, καθήμενους εἰς τὸ παρκαίμενον τραπέζιον καὶ ἄνευ πολλῶν προοιμίων ἀπηύθυνα τὸν λόγον πρὸς αὐτοὺς, πρᾶγμα φυσικώτατον ἐν Ἰσπανίᾳ, ἔνθα εἶνε τις βέβαιος, ὅτι πάντοτε θὰ λάβῃ φιλόφρονα ἀπάντησιν.

Οἱ δύο φοιτηταὶ ἐπλησίασαν καὶ ἤρχισαν οἱ συνήθεις διάλογοι, ἀ: ἕκαστος φωνάζεται: Ἱταλία, Ἀμεδαῖος, πανεπιστήμιον, Κερβάντης, Ἀνδαλουσίαι, ταῦροι, Δάντης, ταξειδία· μία σύντομος, τέλος, ἐπιθεώρησις τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου, τῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ἐθίμων ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν. Ἐπειτα ἐν ποτήριον οἴνου τῆς Μαλάγας καὶ ἐν φιλικώτατον σφίξιμον τῆς χειρός.

Ὁ caballeros ἀγαπητοί, θαμιστὰὶ ὧν τῶν καφενείων, ὁμοτράπεζοι ὧν τῶν στοργγύλων τραπέζιων, γείτονες ἱδρῶν εἰς ὅλα τὰ θέατρα, σύντροφοι ταξειδίου εἰς ὅλους τοὺς σιδηροδρόμους· σὰς, οἵτινες τοσάκις ἐμπνεόμενοι ὑπὸ εὐγενοῦς συμπαθείας πρὸς ἀγνωστον ξένον, διατρέχοντα μὲ ὅμα μελαγχολικὸν τὸν Ὀδηγὸν τῶν Σιδηροδρόμων ἢ τὴν Ἰσπανικὴν Ἀνταπόκρισιν, ἐνφ' ὃ νοῦς αὐτοῦ ἐφέρετο πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πρὸς τοὺς φίλους, πρὸς τὴν μακρινὴν πατρίδα του, τῷ προσετέρατε μετὰ φιλόφρονος προθυμίας τὸ cigarrito καὶ τῷ παρέσχετε ἀφορμὴν πρὸς

συνομιλίαν, ἥτις διέκοψε τὴν φορὰν τῶν μελαγχολικῶν του σκέψεων καὶ τὸν κατέστησε γαλήνιον καὶ εὐθυμον, σὰς εὐχαριστῶ, ὁ caballeros ἀγαπητοί, ὅ, τι δὴποτε καὶ ἂν ἦσθε, εἴτε καρολισταί, εἴτε ἀλφονσισταί, εἴτε ἀμεδαϊσταί, εἴτε φιλελεύθεροι, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς, ἐξ ὀνόματος ὧν τῶν Ἱταλῶν, οἵτινες ἐταξειδεύσαν καὶ ἐκείνων, οἵτινες θὰ ταξειδεύωσιν εἰς τὴν ἀγαπητὴν σας χώραν· ὀρκίζομαι δὲ εἰς τὸ αἰώνιον βιβλίον τοῦ Μιχαὴλ Κερβάντου, ὅτι ὁσάκις ἀκούω τοὺς πεπολιτισμένους ἀδελφοὺς σας εὐρωπαίους νὰ σὰς κατηγορῶσιν ἐπὶ ὁμότητι ψυχῆς καὶ ἀγριότητι ἡθῶν, θὰ σὰς ὑπερασπίζωμαι μὲ θερμότητα Ἀνδαλουσίῳ καὶ μὲ σταθερότητα Καταλωνοῦ, ἐνόσω μοὶ μένει τόση φωνὴ ὥστε νὰ κραυγάζω: Ζήτω ἡ φιλοξενία!

Μετ' ὀλίγας ὥρας εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀνεχώρει εἰς Μαδρίτην, προτοῦ δὲ ἀκόμη τελειώσῃ τὸ σύριγμα τῆς ἀναχωρήσεως ἐκτύπησα ἰσχυρῶς τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός μου. Οἱμοὶ! ἦτο ἀργά· εἶχον λησμονήσει ἐν Βαλλαδολιδῷ νὰ ἐπισκεθῶ τὸ δωμάτιον, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

Ε'

Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η

Ἦτο ἤδη ἡμέρα ὅτε εἰς ἐκ τῶν πλησίον μου καθήμενων μοὶ ἐκραύγασεν εἰς τὸ οὖς:

— Caballero!

— Εἰμῆθα εἰς τὴν Μαδρίτην; ἠρώτησα ἐξυπνῶν.

— Ὅχι, ἀκόμη, μοὶ ἀπήντησεν, ἀλλὰ κυττάξατε!

Ἐστράφην πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶδον εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος μιλίου, ἐπὶ τῆς κλιτύος ὑψηλοῦ ὄρους, τὸ μοναστήριον τοῦ Ἑσκουριαλίου, φωτιζόμενον ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Les plus grand tas de granit qui existe sur la terre, (ὁ μεγαλειότερος ἐκ γρανίτου ὄγκος, ὅστις ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς), ὡς τὸ ἀπεκάλεσεν ἐπίσημος ταξειδιώτης, δὲν μοὶ ἐφάνη ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο κτίριον, ὅπερ ὁ Ἰσπανικὸς λαὸς θεωρεῖ ὡς τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου. Οὐδὲν ἦτον ἐξέπεμψά καὶ ἐγὼ τὸ θαυμαστικόν μου — Ὡ! — ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ταξειδιῶται, οἱ ὅποιοι τὸ ἔβλεπον διὰ πρώτην φορὰν ἐπιφυλάσσων ὀλόκληρον τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ τὸ ἔβλεπον ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἀπὸ τὸ Ἑσκουριαλίον μέχρι Μαδρίτης ὁ σιδηρόδρομος διέρχεται δι' αὐχμηρὰς πεδιάδας, ὡς ἡ τῆς Ρώμης.

— Δὲν εἶδατε ποτὲ τὴν Μαδρίτην; μὲ ἠρώτησεν ὁ γείτων μου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθην.

— Parece imposible! (ἰδύνατον!) ἀνέκραξεν ὁ ἀγαθὸς Ἰσπανός, καὶ μὲ παρετήρησε μὲ περιέργον ἦθος, οἰοῦναι λέγων καθ' ἑαυτόν: — Ὡ ἄς ἴδωμεν λιγάκι πῶς εἶνε καμωμένος ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποτος δὲν εἶδε ποτὲ τὴν Μαδρίτην! — Μεθ' ὃ ἤρξατο νὰ μοὶ ἀπαριθμῇ τὰ μεγάλα πράγματα τὰ ὅποτα θὰ ἔβλεπον: τί περιπάτους! τί καφενεῖα! τί θέατρα! τί γυναῖκας! Δι' ἐκεῖνον ὁ ὅποτος ἔχει νὰ ἐξοδεύσῃ τριακοσίας χιλιάδας φράγκων, δὲν ὑπάρχει καλλίτερον μέρος ἀπὸ τὴν Μαδρίτην· εἶνε ἓνα μεγάλο

τέρας, τὸ ὁποῖον ζῇ ἀπὸ περιουσίας. Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ εἶχα μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ ρίψω εἰς τὸ στόμα του καὶ τὴν ἰδικήν μου.

Ἐπίεσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἰσχνόν μου βαλάντιον καὶ ἐψιθύρισα: — Ἀτυχὲς τέρας!

— Ἐφθάσαμεν, ἐφώνησεν ὁ Ἰσπανός. Κυττάξατε ἔξω!

Ἐξέτεινα τὴν κεφαλὴν μου ἐκτὸς τῆς θυρίδος.

— Ἐκεῖνο ἐκεῖ εἶνε τὸ βασιλικὸν παλάτι.

Εἶδον ἐπὶ τινος ὑψώματος ἀτελεύτητόν τινα ὄγκον, ἀλλ' ἐκλείσκα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἐπιπτεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Πάντες ἠγέρθησαν καὶ ἤρχισεν ἡ συνήθης ἐκείνη σύγχυσις

Di pastrani, di scialli e d'altri denci!

ἥτις ἐμποδίζει πάντοτε τὴν πρώτην θέαν τῆς πόλεως.

Ἡ ἀμαξοστοιχία σταματᾷ· κατέρχομαι, καὶ εὐρίσκομαι ἐπὶ τινος πλατείας πλήρους ἀμαξῶν, ἐν τῷ μέσῳ συρροῆς θορυβώδους πλήθους. Ἐκατὸν χεῖρες ἐκτείνονται ἐπὶ τοῦ ὁδοιπορικῆ μου σάκκου, ἑκατὸν στόματα ὠροῦνται εἰς τὰ ὠτὰ μου, ἀληθῆς κυκεὼν ἀχθοφόρων, ἀμαξηλατῶν, ξεναγῶν, ὑπαλλήλων ξενοδοχείων, κλητῆρων, παιδῶν. Ἀνοίγω τὴν δίοδον μὲ διαγκωνισμούς, ρίπτομαι ἐντὸς λεωφορείου τινὸς πλήρους ἀνθρώπων καὶ ἐκκινούμεν. Ἀνερχόμεθα μεγάλην τινὰ ὁδὸν, διασχίζομεν εὐρεῖαν τινὰ πλατεῖαν, διατρέγομεν ἄλλην ὁδὸν εὐρεῖαν καὶ εὐθεῖαν, φθάνομεν εἰς τὴν Puerta del Sol (Πύλην τοῦ Σόλ). Ἐξάισιον θέαμα!

Εἶνε εὐρυτάτη πλατεῖα ἡμικυκλική, περιστοιχιζομένη ὑπὸ ὑψηλῶν οἰκοδομῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκβάλλουσιν, ὡς δέκα χεῖμαρροι, δέκα μεγάλα ὁδοί, καὶ ἐξ ἑκάστης ὁδοῦ συνεχῆς θορυβῶδες κύμα λαοῦ καὶ ἀμαξῶν· πάντα δ' ὅσα βλέπει τις ἐκεῖ εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὴν εὐρυχωρίαν τοῦ μέρους. Τὰ πεζοδρόμια εὐρέα ὡς ὁδοί, τὰ καφρνεῖα εὐρύχωρα ὡς πλατεῖαι, μία λεκάνη κρήνης μεγάλη ὡς λίμνη, πανταχοῦ δὲ πλῆθος ἀνθρώπων πυκνὸν καὶ ἀεικίνητον, βοή τις ἐκκωφίνουσα καὶ κατὰ τι εὐθυμον καὶ ἐορτάσιμον εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τὰ χρώματα, ὅπερ σὰς διαθέτει οὕτως, ὥστε νὰ μὴ σὰς φαίνωνται ξένοι οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ἡ πόλις, καὶ σὰς διεγείρει ἀκάθεκτον πόθον νὰ συναναμιχθῇτε ἐν τῇ βοῇ ἐκείνῃ, νὰ χαίρετιζετε ὅλους, νὰ τρέχετε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μᾶλλον ὅπως ἀναγνωρίσετε πρόσωπα καὶ πράγματα, παρὰ διὰ νὰ τὰ ἴδετε διὰ πρώτην φοράν.

Καταβαίνω εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἐξέρχομαι πάχυτα, ἀρχίζω νὰ περιφέρωμαι ἀνὰ τὴν πόλιν ἀσκόπως.

Οὔτε μεγάλα μέγαρα, οὔτε ἀρχαῖα τέχνης μνημεῖα, ἀλλὰ ὁδοί εὐρεῖαι, καθαραί, παιδραὶ μετὰ οἰκοδομῶν διὰ ζωερῶν χρωμάτων βεβαμμένων, διακοπτόμεναι ὑπὸ πλατειῶν χιλίων διαφόρων σχημάτων, οἶονεῖ κατὰ τύχην χαρᾶς οὐρανίου, καὶ ἐπὶ ἑκάστης πλατείας εἰς κῆπος, μία κρήνη, ἢ ἀγαλματίον.

Ὅδοί τινες εἶνε ἐλαφρῶς ἀνωφερεῖς, εἰς τρόπον ὥστε, ὁ ἀνερχόμενος αὐτὰς βλέπει εἰς τὸ βῆθος τὸν οὐρανὸν καὶ νομίζει ὅτι ἀπολήγουσιν εἰς ἀνοικτὰ πεδία, ἀλλ' ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον παρατηρεῖ ὅτι ἄλλη ὁδὸς ἐκτείνεται ἐνώπιόν του.

Κατὰ διαστήματα οὐχὶ μακρὰ ὑπάρχουσι διασταυρώσεις πέντε, ἕξ, μέχρις ὅκτ' ὁδῶν, ἐκεῖ δὲ παρατηρεῖται μεγάλη καὶ διαρκὴς κίνησις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώπων.

Οἱ τοῖχοι τῶν οἰκιῶν καλύπτονται κατὰ διαστήματα ὑπὸ προγραμμάτων θεατρικῶν. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἀδικοποιεῖ κίνησις. Τὰ καφρνεῖα ὑπερπλήρη, πανταχοῦ δὲ ὁ βόμβος πόλεως μεγάλης.

Ἡ ὁδὸς Ἀλκαλά, εὐρυτάτη, ὥστε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὡς πλατεῖα ὀρθογώνιος, διαιρεῖ τὴν Μαδρίτην ἐν τῷ μέσῳ, ἀπὸ τῆς Πύλης τοῦ Σόλ πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ἀπολήγει εἰς εὐρεῖαν πεδιάδα, ἐκτεινομένην καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ

¹ Μανδυνῶν, σαλίων καὶ ἄλλων ρακῶν.

ἐνὸς μέρους τῆς πόλεως, καὶ περιέχουσιν κήπους, περιπάτους, πλατείας, θέατρα, κίρκον ταυρομαχιῶν, θριαμβικὰς ἀψίδας, μουσεῖα, ἐπαύλεις, κρήνας.

Ἐπιβαίνω ἀμαξίης τινὸς λέγων εἰς τὸν ἀμαξηλατὴν: — Vuela! — (τράβα!). Διέρχομαι πλησίον τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μουρίλλου, ἀνέρχομαι διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά, διαβαίνω τὸν ὁδὸν τοῦ Τούρκου, ὅπου ἐδολοφονήθη ὁ στρατηγὸς Πρίμ, διασχίζω τὴν πλατεῖαν τῶν Κορτῶν, ἔνθα ἐγείρεται ὁ ἀνδριάνς τοῦ Μιχαὴλ Κερβάντου, καταλήγω εἰς τὴν Πείζονα Πλατεῖαν, ὅπου ἤναπτε τὰς πυράς τῆς ἡιερᾶς ἐξέτασις, ἐπιστρέφω ὀπίσω καὶ διέρχομαι πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Λόπεθ δὲ Βέγα, φθάνω εἰς τὴν εὐρύχωρον πλατεῖαν τῆς Ἀνατολῆς ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἐγείρεται ὁ ἑριππος ἀνδριάνς Φιλίππου τοῦ Δ', ἐν τῷ μέσῳ κήπου τινός, κυκλουμένου ὑπὸ τεσσαράκοντα κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, ἐπανερχομαι πρὸς τὸ κέντρον, διασχίζων ἄλλας μεγάλας ὁδοὺς, καὶ εὐθύμους πλατείας, καὶ διασταυρώσεις πλήρεις ἀνθρώπων, καὶ ἐπιστρέφω τέλος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον λέγων, ὅτι ἡ Μαδρίτη εἶνε μεγάλη, φειδρά, πλουσία, πολυάνθρωπος καὶ συμπαθητική, ὅτι καὶ θὰ τὴν ἴδω, καὶ θὰ μείνω πολὺ, καὶ θὰ τὴν ἀπολαύσω μέχρις οὐ τὸ ἐπιτρέπουσι τὰ κατὰστιχα τοῦ ταμείου καὶ ἡ εὐκρασία τῆς ἐποχῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Mme RATTAZZI

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΗ

Ἦρχαν τινὰ πρῶτον τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1807, νέος τις, εἰκοσιοκτὼ περίπου ἔτων, φέρων ἐπ' ὤμου ὁδοιπορικὸν σάκκον καὶ κρατῶν βρακτιῖαν, ἐβάδιζε συντόμως ἐπὶ τινος ὁδοῦ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας. Ἦτο πολὺ ἀπλᾶ ἐνδεδυμένος, οὐχ ἤτιον ἀμέμπτου καθαρότητος· ἡ δὲ σοβαρὰ ὅσον καὶ συμπαθὴς φυσιογνωμία του, τὸ ἔρρυθμόν του βῆμα καὶ τὰ στρατιωτικὰ ὑποδήματα τὰ ὁποῖα ἔφερε προέδιδον στρατιωτικὰς συνηθείας.

Εἶχε τὸ ὕψος λίαν φαιδρὸν καὶ ἀμέριμνον, καὶ ὅτε μὲν κτυπῶν διὰ τῆς βρακτιῖας τοὺς μικροὺς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ λίθους, ὅτε δὲ παίζων μετὰ τοῦ κυνηγετικοῦ του κυνός, συμμεριζομένου διὰ πηδημάτων καὶ ὕλακων τὴν γαράν τοῦ κυρίου του, ἐφάνετο ὅτι προσπαθεῖ νὰ ἀπχλαχθῇ τῆς ἀνυπομονησίας, ἥτις τὸν κατεῖχε, καθ' ὃ εἰσέτι ἀπέχοντα τοῦ τέρατος τῆς ὁδοιπορίας του.

Ἡ πρῶτη ἐκείνη ἦτο ἴσως ἡ ὠραιότερα τοῦ φθινοπώρου, αὐρᾶ, ἀνεπαίσθητος σχεδόν, ἔφερε μέχρις αὐτοῦ τὴν μεθυστικὴν ἐκείνην εὐωδίαν τῶν ἀνθηλλίων τοῦ ἀγροῦ, ἐν ᾧ τὰ κελυδῆματα τῶν πτηνῶν κατέθειλον τὴν ἀκοήν του, οὐχ ἤτιον πολὺ περισσότερον ἐφαίδρυνον αὐτὸν οἱ ρεμβασμοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφάνετο ἐπὶ τοσοῦτον παραδιδόμενος, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζε πρὸς τὸν σκοπὸν του.

Καὶ οὐχὶ ἀνευ αἰτίας ἦτο εὐθυμὸς ὁ Πέτρος.

Ἐπανήρχετο ἐκ Σιλεσίας, ὅπου διακριθεὶς εἰς τινα τελευταίαν συμπλοκήν, ἀπέκτισε τὸν σταυρὸν τῆς τιμῆς καὶ ἤδη, ἀφελθεὶς τοῦ στρατοῦ, ἤρχετο πλήρως χαρᾶς καὶ ἐλπίδων εἰς τὴν πατρίδα του· διότι μὴ νομίζετε, ὅτι ἦτο μόνος ὁ Πέτρος! εἶχε τὴν Μαρίαν του! ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανεβλεπε πλησίον τῆς μικρᾶς λευκῆς τοῦ οἰκίας τῆς μόνης κληρονομίας τῶν γονέων του. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἔρωτος τῆς παιδικῆς του φίλης τὸν ἐνεθάρρυνε εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεξε, καὶ δι' αὐ-